

2 niedziela pasyjna Reminiscere – 21.02.2016

Tekst: Rz 5,1-11

Tłumaczenie:

- 1 Usprawiedliwieni-zostawszy więc z wiary pokój posiadamy w-relacji-do Boga
przez Pana naszego Jezusa Chrystusa,
- 2 przez którego i dostęp posiadliśmy [wiarą] ku łasce tej,
w której stanęliśmy
i **chlubimy-się** na[-bazie] (z-[powodu]) **nadziei** chwały Boga.
- 3 Nie jedynie zaś [to],
lecz i **chlubimy-się** w (wśród) uciskach(ów) dowiedziawszy-się,
że ucisk wytrwanie wytwarza (sprawia),
- 4 wytrwanie zaś wypróbowanie (dowód-próby),
wypróbowanie (dowód-próby) zaś **nadzieję**.
- 5 **Nadzieja** zaś nie zawstydzą (nie hańbi),
że (bo) *miłość* Boga wylana-została w sercach naszych
przez Ducha Świętego danego nam.
- 6 Jeszcze-bardziej bowiem Chrystus [gdy] jesteśmy my bezsilni
jeszcze-bardziej według czasu za bezbożnych umarł*
- 7 Z-trudem bowiem [jest tak, że] ktoś za sprawiedliwego będzie-umarły* (umrze),
za bowiem dobrego prędzej ktoś i odważy-się umrzeć*.
- 8 Udowadnia (razem-stawia) zaś swoją *miłość* ku nam Bóg,
że (bo) jeszcze-bardziej [gdy] grzesznikami jesteśmy my
Chrystus za nas umarł*.
- 9 Wiele więc więcej usprawiedliwieni-zostawszy teraz w krwi jego
zbawieni-będziemy (uratowani-będziemy) przez niego od gniewu.
- 10 Jeśli bowiem wrogami będący
pojednani-zostaliśmy Bogu przez śmierć* Syna jego,
[to] wiele więcej **pojednani-zostawszy**
zbawieni-będziemy (uratowani-będziemy) w życiu jego.
- 11 Nie jedynie zaś [to],
lecz i **chłubiący-się** w Bogu przez Pana naszego Jezusa Chrystusa,
przez którego teraz **pojednanie** otrzymaliśmy.

Objaśnienia do tłumaczenia:

-1a i 1c: tłumaczę „posiadamy” zamiast zwykłego „mamy”, by móc w 1c lepiej oddać po polsku perfectum od tego samego czasownika – „posiedliśmy”

-1a: wyrażenie z przyimkiem *pros* + accusativus oznacza „w stosunku do”, „w odniesieniu do”, „ku”, „w celu”; też „przed”, „blisko”, „obok”, „naprzeciw”; przyimek koresponduje z przedrostkiem rzeczownika *prosagoge* z 1c.

-1c: *prosagoge* tłumaczone jako dostęp oznacza właściwie wolne, otwarte, dostępne dojście lub wejście, prawo do podejścia i do wejścia; przedrostek nawiązuje do przyimka *pros* z 1a; *agoge*

-2a: dativus *te pistei* – „wiarą”, „wierze” jest tekstowo niepewny, najprawdopodobniej dodany został w analogii do *ek pisteos* – „z wiary” w 1a

-2c: nadzieja jest połączona z przyimkiem *epi*, który z dativem wskazuje na umiejscowienie, podstawę – „na”, „przy”, „nad”; też przyczynę; przyimek nie jest uwarunkowany rekcją czasownika *kauchaomai* – „chlubię się”, „chwalę się”, „jestem dumna”, „szczęśliwa”, por. następny 3b z przyimkiem *en* – „w” „wśród”, więc raczej chodzi o podkreślenie podstawy chlubienia się, a nie sposobu

-4a: *dokime* - powstaje wtedy, gdy przejdzie się pomyślnie próbę test, jest wynikiem doświadczania w znaczeniu wypróbowywania, pozytywnym wynikiem przejścia przez wymagającą próbę, podobnie jak poprzedzające *hypomone* jest stanem wynikającym z przetrwania ucisku

-5a: *kataischyno* znaczy powoduję wstyd, zawstydzam, hańbię, poniżam, deprecjonuję, pogardzam; jest antonimem *kauchaomai* z 2c i 3b

-6a: tłumaczę l.mn. *asthenes* – słaby, chory, delikatny jako bezsilni, by brzmieniowo pasowało do *asebes* z 6b – bezbożny, nieczny, grzeszny; chodzi o tych, którzy nie znają i nie boją-się Boga i tym samym postępują źle i niecznie

-7a: przysłówek *molis* – ledwie co, z trudem, wcale nie - oznacza nie tylko niską częstotliwość, ale coś właściwie niemożliwego do zaistnienia

-8a: *synistemi* tłumaczone jako dawać dowód, demonstrować, pokazywać składa się z przedrostka *syn-* razem, z, wspólnie z oraz czasownika *istemi* – stawać, stać, umieszczać, ustanawiać, to ten sam czasownik, który w 2b opisuje nasz stan w łasce; w swym nieprzechodnim znaczeniu przedstawia obraz stawiania się na wezwanie u czyjegoś boku w celu obrony

-10b: *katalasso* tu w aoryście *passivum* to jednać, godzić zwaśnione strony, doprowadzać do pokoju – por. 5,1 i „wrogowie” w 10a; w NT i grece ST używane najczęściej na relację ludzi do Boga

-10b: rzeczownik *thanatos* – śmierć i czasownik *apotnesko* – umieram z 6b, 7ab, 8c mają w grece ten sam rdzeń

Sprawiedliwość jako rzeczownik w dwóch wersjach: *dikaiosyne* – stan dokonany, kondycja, trwała cecha; *dikaiosis* – akt stanowienia lub przywracania sprawiedliwości, czyli uniewinnianie, zwolnienie ze zobowiązania i usprawiedliwianie – por. bezpośrednio poprzedzający 4,25, jako czasownik: *dikaioo* – usprawiedliwiam, czyli ustanawiam lub przywracam właściwą relację, ogłaszam i traktuję coś lub kogoś jako sprawiedliwe(go), uniewinniam, zwalniam ze zobowiązania, długu, a także jako przymiotnik *dikaios* z 5,7 stanowią wiodący temat poprzedzających rozdziałów 1-4. Por. szczególnie podsumowujący fragment 3,12-31, gdzie również występuje: zbawcze teraz – 9a, 11c, wiara, grzesznicy, chwała Boga, łaska Boga, krew Chrystusa, chluba. Też 4,5 – wiara, bezbożny usprawiedliwiony przez Boga; 4,9-16 – wiara, gniew wytworzony – jak w 3c – przez zakon, łaska. 1,16-18: sprawiedliwość Boga objawiona w ewangelii dla wierzących, a jego gniew objawiony z nieba dla bezbożnych i nieprawych.

We współczesnym języku sprawiedliwość, usprawiedliwianie i usprawiedliwiać (się), sprawiedliwi mają najczęściej węższą, społeczną i prawną konotację. W NT, szczególnie w Rz, to synonim tych, którzy znają Boga i postępują właściwie, zgodnie z jego wolą, antonimy to: bezbożnicy, grzesznicy, niegodziwcy, którzy zasługują na gniew, odrzucenie, potępienie i śmierć. Wszyscy tacy jesteśmy – 2,5; 3,10.23.

W grzechu jesteśmy wrogami Boga, których należało by zwalczać. W Chrystusie, w łasce, w nadziei chlubimy się pokojem z Bogiem – por. 1,7; 2,10; 8,6.

Iwona Sławik